

Farver skildret hans Forbitrelse. Dette havde den menneskekyndige Journalist gjort af klog Beregning i den Hensigt at fremstille den Tjeneste, han havde gjort ham ved at skrive sin Artikel, som en selvopofrende, ret vovelig Handling; og Ivan, der henrykt havde hørt paa hans Beretning, idet han i den gamle Obersts Ophidselse saae det afgørende Bevis for sin beundrede Vens banebrydende Geni, havde da ogsaa i sin Glæde straks skrevet bagpaa en ny Veksel, som Dyhring ved Bortgangen havde forevist ham.

»De gamle Parykker begynder at blive bange!« jublede han nu udover Bordet. »De vil paa Forhaand knuse ham ved at tvinge Bladene til Tavshed. Men det skal ikke lykkes dem! . . . I skal bare se, naar hans Bog kommer! Gud, hvor de vil hyle!«

Hverken Philip Salomon eller Fru Lea, til hvem hans Ord særlig var henvendte, svarede noget hertil; navnlig den sidste iagttog i den senere Tid en betydningsfuld Tavshed, hver Gang Pers Navn nævnedes. Nanny skottede over Bordet hen til Jakobe, der imidlertid syntes ganske optaget af at hjælpe sine smaa Søskende. Hun var dog hverken saa uopmærksom eller saa ligegyldig, som hun gav sig Udseende af. Broderens Fortælling om den truende Oberst havde endog et Øjeblik drevet hende Blodet til Kinderne; . . . hun kunde nu engang ikke høre om noget, der bare